

[Gert Petersen.]

regeringens tiltrædelseserklæring, hvor man netop hyldede de liberale principper, principperne for en liberal økonomi; og de principper, det skal jeg da ikke benægte, har man levet op til. Jeg vil da godt erkende — og det må statsministeren gerne tage til indtægt — at set ud fra regeringens egen målestok, set ud fra dens egen målsætning, har det været en endda særdeles effektiv regering. Man startede med at erklære, at man ville knæsette de liberale principper for den økonomiske struktur i samfundet, og det har man i sandhed også gjort. Det har altså indtil i dag kostet 50.000 arbejdsløse. Så vil statsministeren sige, at det er ikke ham, der har frembragt disse 50.000 arbejdsløse og måske 80.000-100.000 i løbet af noget måneder. Det har statsministeren da fuldkommen ret i, det er da ganske rigtigt. Det er — og det har jeg sagt gang på gang — den almindelige krise, som har udviklet sig i det vestlige samfund, i de kapitalistiske samfund, men man har fra regeringens side undladt at gøre det nødvendige i tide for at forhindre opkomsten af denne arbejdsløshed. En undladelsessynd er vel egentlig lige så alvorlig som en mere positiv synd. Jeg ved det ikke, men det er muligt, at statsministeren kan belære mig om det. Jeg vil mene, at det er en ganske alvorlig sag. Jeg husker, hvordan vi i februar eller i marts måned havde en debat her i tinget, da man ville gennemføre tvangsopsparingen, og hvordan mit partis ordfører, ikke fordi han besad magiske evner, men på basis af økonomiske eksperters redegørelser, dengang kunne sige: vi må forvente til efteråret en arbejdsløshed på mindst 6-7 pct. Det var, hvad vismændene og andre økonomiske eksperter forudsagde i februar måned. Regeringen lod stå til.

Jeg er helt enig med hr. Kjeld Olesen, når han siger, at vi skal helt frem til august, før regeringen foretager sig noget. Det er et tungt ansvar, som her hviler på regeringen, og som man ikke klarer blot med at skyde os andre i skoene, at vi har ansvaret for den tillidskløft osv., der måtte opstå mellem dette hus og store dele af befolkningen, først og fremmest arbejderklassen.

Statsministeren prøver at komme udenom ved at fortælle, at det er sådan nogle som undertegnede, der graver den tillidskløft.

Det passer jo ikke. Det ville jeg simpelt hen ikke være i stand til, og jeg tror heller ikke, der er nogen anden i denne sal, der vil være i stand til det ved at agitere imod dette hus, ved at agitere imod regeringen. Det er først og fremmest regeringens egne gerninger, som taler, det er først og fremmest regeringens egne gerninger, som graver den tillidskløft. Dertil hører altså, som jeg sagde, den undladelsessynd, man har begået i forhold til arbejdsløsheden, og som nu tusinder af mennesker må betale for.

Jeg har et andet eksempel. Statsministeren siger, hvad der logisk er fuldkommen rigtigt: arbejdsløsheden kan kun begrænses ved, at omkostningsstigningerne bekæmpes. Ja men det er vi da ganske enige i, naturligvis er der en sammenhæng dér, men så spørger man rundt omkring ude i landet på arbejdspladserne og mange andre steder: hvorfor i alverdens riger og lande skal en bekæmpelse af omkostningsstigningerne starte med, at vi, som nu igennem 2 år har måttet se vores lønninger blive udhulet, skal give yderligere afkald, når der er folk også i denne sal, som praler med, at de har store indtægter, millionindtægter, som de ikke betaler skat af, og der er mange andre, det ved vi, end blot den i denne sal, der praler hermed, når man ved, at der er afskrivningsregler, som giver overdrevne afskrivningsmuligheder — der er også fornuftige afskrivningsregler, naturligvis er der det, men der er visse afskrivningsregler, som giver overdrevne muligheder — når vi ved, at man ligesom freder grundværdistigningerne, at man freder spekulation i inflationen, at man har indrettet et system, hvor man vinder penge, jo mere gæld man stifter, og for at kunne stifte meget gæld må man råde over betydelige aktiver selv, sådan at man kan stille en vis sikkerhed — altså igen til fordel for de mest velhavende — når man ved, hvordan udlandsdanskere af den ene eller den anden art gennemfører finanstransaktioner nede fra deres bastioner i Schweiz eller Monaco, eller hvor det måtte være, når man oplever alt dette, så siger man da rundt omkring: hvorfor i alverdens riger og lande skal vi, når der ikke røres ved disse ting, så undgælde?

Jeg er helt overbevist om, at der kunne skabes et andet klima i dette land, på arbejdspladser, i virksomheder og i hele økono-